

OBSAH :

EUROZÓNA :
Kto profituje z eura?
Philipp Bagus

REGULÁCIE :
Zbytočné obmedzovanie kolektívneho investovania
Martin Mlýnek

ZAHRANIČNÁ POLITIKA :
Latinská Amerika na križovatke
Svetozár Gavora

GLOSA :
Euroval nechceme, eurofondy si nedáme!
Dušan Sloboda

KTO PROFITUJE Z EURA?

Philipp Bagus

*V mojej knihe *Tragédia eura* objasňujem, že euro je politickým projektom. Zástancovia socialistickej vízie Európy vedení francúzskou politickou elitou presadili jednotnú menu ako nástroj politickej centralizácie a európskeho superštátu.*

Monetárne nastavenie eura spôsobuje prerozdelenie v prospech márnوترatnejších štátov, ktoré sa nachádzajú väčšinou na juhu Európy. Keď predkladám svoje argumenty, niekedy počúvam protiargument, že medzi hlavné krajiny profitujúce z eura by nemali byť zaradovaní zástancovia socialistickej vízie Európy a južné štáty, ale skôr Nemecko.

Juh vs. Nemecko

Tento argument je celkom bežný medzi komentátormi v médiách ako aj ekonómami a vychádza z toho, že jednotná mena znemožnila konkurenčnú devalváciu. Južné štáty, ktoré nie sú konkurencieschopné, nemôžu už devalvovať svoje meny, aby z toho získali výhodu. A tak Nemecko môže exportovať viac a je teda hlavným beneficientom, ktorý okráda perifériu. Táto myšlienka nie je rozširovaná iba v južnej Európe. Dokonca aj v Nemecku kancelárka Angela Merkelová použila argument väčšieho exportu, aby odôvodnila potrebu Európskeho stabilizačného mechanizmu (tzv. euroval 2).

Predovšetkým je nutné namietat – iba jednotlivci môžu z eura profitovať alebo strácať. Celé krajiny nie sú aktérmi a v úzkom slova zmysle nemôžu profitovať ani strácať. V Nemecku niektorí ľudia vďaka euru zarobili, iní prerobili.

Keď tieto úvahy odložíme bokom, musíme zdôrazniť, že samotný export ešte nikoho nerobí šťastným. Aplikujme túto argumentáciu na jednotlivca. Keď niekto pracuje, exportuje služby do okolitého sveta. Keď

predáva svoje výrobky iným, exportuje tovary. Jednotlivec tak nerobí preto, že by mal rád export ako taký, ale preto, že skôr či neskôr bude chcieť dovážať. Keď si kúpi auto alebo potraviny alebo sa dá ostrihať, dováža tovary a služby. Ak si ľudia môžu vybrať iba medzi vývozom (prácou a expedovaním tovaru) a dovozom (spotrebou), väčšina si vyberie druhú možnosť.

Tragédiou eura je spoločný bankový systém, v ktorom vlády monetarizujú svoje dlhy

A to si vybrali aj južné krajiny eurozóny. Dovážajú z Nemecka viac ako tam vyvážajú. Výsledkom je, že nemeckí politici interpretujú vývozný prebytok Nemecka ako veľký úspech. Iné vlády eurozóny kritizovali Nemecko za to, že má vývozný prebytok, teda že vyváža viac tovaru ako odoberá. Na úrovni EÚ padol dokonca návrh, aby boli krajiny trestané za príliš veľké vývozné prebytky. Zdá sa, že je zločinom byť príliš konkurencieschopný a dodávať tovar bez toho, aby ste zaň na oplátku dovezli nejaký iný.

Monetarizácia dlhov

Prečo môžu mať južné krajiny dlhodobé dovozné prebytky? Odpoveď na túto otázku nás privedie k európskej nekrytej mene – k euru. Je tu niekoľko samostatných vlád národných štátov, ktoré môžu využívať jeden spoločný bankový systém na monetarizáciu (speňaženie) svojich dlhov.

Pozrime sa bližšie na prípad Grécka. Grécka ekonomika s príliš vysokými prírastkami miezd nie je konkurentom pre inovatívny nemecký priemysel s miernym nárastom

miezd. Dôsledkom umelo nadhodnotených gréckych miezd bude chudoba a nezamestnanosť. Tieto dôsledky sú však čiastočne tlmené rozhodovacím míňaním gréckeho štátu. Aby financovala míňanie, grécka vláda jednoducho vydáva dlhopisy. Prevodom nových zdrojov na grécky štát si bankový systém tieto dlhopisy kupuje a používa ich ako záruku na nové pôžičky od Európskej centrálnej banky, ktorá takto monetarizuje štátny deficit. Grécka vláda použije tieto nové peniaze na vyplatenie predčasných a vysokých dôchodkov, armády verejných zamestnancov a štedrých sociálnych dávok. A tak sa udržuje a narastá konkurencieschopnosť gréckej ekonomiky.

Napríklad, grécka vláda by mohla vydať dlhopis, dostať nové peniaze a vyplatiť ich ministrom. Minister si za ne kúpi nemeckého bavoráka. V dôsledku toho ceny v eurozóne narastú a Grécko sa teší z obchodného deficitu s Nemeckom. Gréci žijú nad svoje pomery, lebo sa financujú vydávaním vládnych dlhopisov a tlačением nových peňazí. Do Grécka prúdia autá výmenou za nové eurá a dlhopisy. Európania z rozpočtovo zodpovednejších štátov platia tento účet vo forme vyššej cenovej inflácie a od roku 2010 formou priamych záruk na subvencované pôžičky neúmerne zadĺženej gréckej vláde. Tieto pôžičky budú takmer určite znova "reštrukturalizované". Inými slovami, niektoré dlhy nebudú nikdy splatené. Kto teda profituje z eura?

Autor pôsobí ako docent ekonómie na Univerzite kráľa Juana Carlosa v Madride.

Na pozvanie KI v dňoch 13. a 14. júna 2011 prednáša v Bratislave a Žiline v rámci cyklu CEQLS.

Preložil Svetozár Gavora, spolupracovník KI.

ZBYTOČNÉ OBMEDZOVANIE KOLEKTÍVNEHO INVESTOVANIA Martin Mlýnek

Parlament na svojej májovej schôdzi rozhoduje i o novom zákone o kolektívnom investovaní. Nejde o nič výnimočné, iba o zosúladienie zákona s európskou smernicou známou pod skratkou UCITS IV (Undertakings for Collective Investments in Transferable Securities). V rámci tohto procesu sa preberajú takmer všetky náležitosti smernice, výnimkou je len požiadavka na kapitál potrebný na založenie novej spoločnosti.

Podľa menovanej smernice je táto požiadavka na minimálny kapitál stanovená na úrovni 125 000 eur, podľa návrhu zákona o kolektívnom investovaní by mala byť na Slovensku stanovená vyššie, a to na úrovni 730 000 eur, čo je 5,84-násobok nevyhnutného minima. Ako argument sa uvádza ochrana investora – podielníka vo fonde spravovanom správcovskou spoločnosťou a taktiež fakt, že napríklad Nemecko má vo svojej legislatíve minimálny počiatkový kapitál nastavený na 730 000 eur.

Príklad Nemecka

Ako to teda je v Nemecku? Je pravda, že v súčasnosti platný zákon v Nemecku vyžaduje 730 000 eur ako počiatkový kapitál. Táto požiadavka vznikla pri implementácii predošlej smernice UCITS III. A je tak stanovená i preto, lebo správcovská spoločnosť podľa nemeckej legislatívy má štatút investičnej banky, ktorá musí mať počiatkový kapitál aspoň 730 000 eur aj podľa smernice EÚ známej pod skratkou CRD (Capital Requirements Directive). Teda ide o spojenie dvoch subjektov, ktoré sú podľa našej legislatívy oddelené. Investičné spoločnosti (investičné banky) sa na Slovensku riadia zákonom o cenných papieroch a nie zákonom o kolektívnom investovaní.

Nemecko však navyše opúšťa takúto implementáciu UCITS vo svojej legislatíve a UCITS IV implementuje s požiadavkou na počiatkový kapitál 300 000 eur s tým, že spoločnosť nebude mať automaticky štatút investičnej banky, pričom až 50% požadovaného počiatkového kapitálu môže dodať zakladateľ vo forme poistenia na plnenie vo výške 150 000 eur. Potenciálne podniku teda bude stačiť mať vlastné prostriedky vo výške 150 000 eur.

Ochrana investora?

Je výška počiatkového kapitálu ochranou investora? Toto je jedno z najväčších nepochopení toho, čo má ochrana investora znamenať. Argument zavedenia vyššej úrovne počiatkového kapitálu (730 000 eur) oproti minimálne určenej úrovni európskou reguláciou (125 000 eur) ako ochrana investora neobstojí a nenaplnia podstatu ochrany investora. Podľa zákona o kolektívnom investovaní správcovskej spoločnosti nevznikajú žiadne právne relevantné záväzky voči klientom, ktorých prostriedky sú spravované vo fondoch. Preto správcovská spoločnosť ani nemá povinnosť vytvárať rezervy alebo iné kapitálové fondy, ktoré majú slúžiť na doplnenie majetku do spravovaných fondov. Z tohto hľadiska zvýšenie základného imania spoločnosti nevedie k zvýšeniu ochrany investorov. Ochrana

investora je zabezpečená neustálou kontrolou kontrolného orgánu, ktorým je Národná banka Slovenska (NBS) a depozitárom správcovskej spoločnosti. NBS má právo odobrať licenciu alebo finančne penalizovať správcovskú spoločnosť pri neplnení si jej zákonných povinností a vyhlásiť nútenú správu nad majetkom vo spravovanom fonde.

Slovenské kauzy a realita ohľadom počiatkového kapitálu sú také, že všetky subjekty, ktoré u nás v minulosti zbankrotovali, mali podstatne vyšší počiatkový kapitál ako ten, ktorý sa vyžaduje podľa zákona o kolektívnom investovaní. Devín banka či AG Banka alebo Slovenská kreditná banka mali všetky viac než 22-násobok počiatkového kapitálu v porovnaní s vyžadovaným minimom podľa návrhu zákona o kolektívnom investovaní (730 000 eur). Preslávená „nebankovka“ Horizont Slovakia, ktorá dlho fungovala na Ponziho schéme (podvodná „investičná“ schéma podobná pyramídovej hre, v ktorej však nových investorov nehľadajú tí predchádzajúci na províznej báze, ale len sám jej iniciátor), mala počiatkový kapitál 152 969 362 eur – teda 209-násobok požiadavky podľa návrhu zákona o kolektívnom investovaní. Navyše treba pripomenúť, že Horizont Slovakia mal licenciu obchodníka s cennými papiermi a nešlo o spoločnosť podnikajúcu v zmysle zákona o kolektívnom investovaní. Zároveň, prostriedky od občanov vyberala cez dcéry, založené ako spoločnosti s ručením obmedzeným, ktoré však už nepodliehali dohľadu NBS.

Zbytočná nadmiera regulácie

Vysoká požiadavka na počiatkový kapitál nie je ochranou investorov. Treba ju vnímať skôr ako ochranu existujúcich spoločností podnikajúcich na takto regulovanom trhu. Zakonodarcovia by nemali prijímať také zákony, ktoré vedú ku korporátnemu charakteru sektorov hospodárstva. Obmedzia konkurenciu malých a stredných firiem, ale zároveň nezabezpečia, aby niekto s podvodným cieľom podnikania nezaložil podnikateľský subjekt. Je jedno, či požiadavka na počiatkový kapitál bude 10 či 100 miliónov eur – ak niekto pôjde do podnikania s cieľom podviesť klientov, tieto zdroje si nájde. Práve naopak, vysoké požiadavky na počiatkový kapitál vytvoria dojem klam-

livej dôveryhodnosti a tým len prispejú k neskoršiemu rozčarovaniu klientov, ktorí sa nechajú oklamať.

Z nadmiery regulácie, ktorú vytvárajú niektoré krajiny, následne profitujú krajiny, ktoré vytvárajú nižšie bariéry pre podnikanie. Francúzsko, Veľká Británia, Luxembursko či Írsko – všetky menované prijali v minulosti minimálne požiadavky na počiatkový kapitál správcovských spoločností pri implementácii smerníc UCITS do domácej legislatívy. Rovnako tak urobila alebo už urobila aj v prípade UCITS IV. Podiel spoločností sídliačich v týchto krajinách na celoeurópskom trhu dosahuje 80% spravovaných aktív v rámci kolektívneho investovania. Nielenže to vedie k rozvoju sektora ako takého, ale zároveň to znamená, že know-how sa sústreďuje práve v týchto krajinách. Ak bude na Slovensku legislatívou bránený vznik takýchto subjektov napríklad podmienkou vysokého počiatkového kapitálu, tak sa netreba čudovať, že mnohí naši čo i len trochu ambiciózni alebo podnikania chtiví občania nakoniec skončia v zahraničí.

Šanca pre konkurenciu

Aj 125 000 eur nie je nízka hranica, veď ide o 10-násobok hrubého domáceho produktu (HDP) v bežných cenách na obyvateľa Slovenska. Na porovnanie, vo Francúzsku či Veľkej Británii ide len o troj- až štvornásobok HDP na obyvateľa. Nielenže v týchto krajinách je nižšia vstupná bariéra, než sa pripravuje u nás, ešte aj v pomere k HDP na obyvateľa sú na tom Francúzi či Briti trikrát lepšie. Vnímané z tohto pohľadu je 730 000 eur nesmierne veľa (60-násobok HDP na obyvateľa SR v roku 2010).

Pre budúcnosť krajiny, jej ekonomického rastu na báze voľnejšieho trhu a slobodnejšej spoločnosti, je potrebné eliminovať bariéry. Predovšetkým tie, ktoré neprispievajú k rozvoju ekonomiky. To, že vždy budú vznikať aj subjekty, ktoré budú podvádzať klientov alebo zbankrotujú, je realita života a trhovej ekonomiky. Stojí to však za to, aby sme dali šancu rozvoju trhu, väčšej konkurencii a možnosti vzniku takých subjektov, ktoré prispievajú k prosperite spoločnosti a budú ponúkať také služby, s ktorými budú klienti spokojní.

Autor je ekonóm a spolupracovník KI.

Pozývame Vás na prednášku v rámci Conservative Economic Quarterly Lecture Series

13. JÚN 2011 V BRATISLAVE | 14. JÚN 2011 V ŽILINE

TRAGÉDIA EURA

PHILIPP BAGUS

/EKONÓM, UNIVERZITA KRÁJA JUANA CARLOSA V MADRIDE/

Organizátor: KONZERVATÍVNY INŠTITÚT M. R. ŠTEFÁNKA Hlavní partner: PENTA Nadácia Partner: INESS CROWNE PLAZA SKOI Medialní partner: TRENDO týždeň

Viac informácií na www.konzervativizmus.sk

LATINSKÁ AMERIKA NA KRIŽOVATKE

Svetozár Gavora

Bolívarovská revolúcia, ktorú realizuje a exportuje Hugo Chávez, je iba novým názvom pre starý známy komunistický model Fidela Castra. Venezuela sa so svojimi petrodolármi stala hlavným šíriteľom komunizmu v Latinskej Amerike už dávnejšie a tento trend sa počas posledných rokov iba potvrdil a posilnil.

Hugo Chávez s ruským prezidentom Dmitrijom Medvedevom. Zdroj: www.kremlin.ru

Je zrejmé, že totálny krach kubánskej ekonomiky dovedol zostarnutých bratov Castrovcov aspoň k niektorým ústupkom v oblasti slobody podnikania a vlastníckych práv. Štát prepustil pol milióna zamestnancov a je ochotný pripustiť, že títo ľudia by sa mali naučiť podnikáť a tak sa postarať o seba i svoje rodiny. Latinská Amerika zažila málo podobných sociálno-inžinierskych experimentov: porovnateľné svojím rozsahom je azda iba Allendeho znárodňovanie v Chile v rokoch 1972-73. Je tu však jeden zásadný rozdiel: zatiaľ čo Allende sa snažil o likvidáciu trhovej ekonomiky, tohtoročný kubánsky experiment ju posilňuje. Výsledkom je klesajúci mocenský a politický vplyv Castrovcov.

Petrodolárový socializmus

Hoci Venezuela je, pokiaľ ide o ekonomiku, v inej situácii ako Kuba, dôsledky zavádzania socializmu, obmedzovania slobodného trhu a znárodňovania sa tiež začínajú prejavovať: infraštruktúra chátra, lebo do nej nemá kto investovať, a obrovské príjmy z ropy režim premrháva tým, že sa snaží administratívnym určovaním cien zvyšovať okamžitú spotrebu obyvateľstva. Výsledkom bola napríklad jedna z najnižších cien benzínu na svete, ale zároveň zastaraný vozový park, rozbité cesty a takmer padajúce mosty. Oficiálnym nepriateľom sa stáva súkromný podnikateľ a triedny boj proti nemu hlavným nástrojom na zachovanie Chávezovej politickej moci. Súkromný sektor je postupne likvidovaný a produktivita ekonomiky upadá. Rovnako tak poľnohospodárstvo a potravinársky priemysel, ktorých výkonnosť v okolitých krajinách naopak rastie. Ak pred nástupom Cháveza k moci Venezuela dovážala 20% svojej spotreby mlieka, dnes je to 80%. Rastie podiel štátnych podnikov na národnom produkte ako aj závislosť ekonomiky na jedinom a zároveň štátom úplne kontrolovanom zdroji – na rope.

Za posledných päť rokov boli najdynamickejšie ekonomiky Mexika, Kolumbie, Chile a najmä Peru – teda tých krajín kontinentu, ktoré sa nedali zväbiť na bludnú cestu socializmu. Solídny rast vykazovali aj republiky Panamskej šije. Napriek tomu nemožno tvrdiť, že nebezpečenstvo socializmu je zažehnané. Naopak. To, čo v minulých desaťročiach mohli ľavičiarci dosiahnuť iba ozbrojeným násilím, môžu dnes dosiahnuť s pomocou Chávezových petrodolárov. Príkladom je Nikaragua. V osemdesiatych rokoch sa sandinizmus stal vládnym hnutím iba vďaka gerilám financovaným Sovietskym zväzom. Po krátkom demokratickom intermezze nastala v roku 2008 recidíva sandinizmu. Daniel Ortega, vtedajší aj dnešný líder sandinistov a prezident, nijako neskrýva, že jeho hlavnými spojencami sú práve Hugo Chávez a Muammar Kaddáfí.

Vplyv Chávezových petrodolárov na dianie v krajinách kontinentu je stále citel'ný

Ortega systematicky vytláča všetkých svojich oponentov z justície, armády aj médií. Jeho úsilie je zamerané na pokus o protiústavné tretie zvolenie do funkcie prezidenta republiky vo voľbách, ktoré budú túto jesen.

Chávezov rukopis

Strata občianskych slobôd neustále hrozí aj v Ekvádore, kde Chávezov spojenec, prezident Rafael Correa, zavliekol krajinu do zoskupenia ALBA (španielska skratka pre „Bolívarovský zväz ľudu našej Ameriky“), ktoré pod Chávezovou kuratelou združuje krajiny kontinentu s ľavicovými vládami. Kolumbijské ľavicové narkogerymi FARC majú svoje základne na ekvádorskej strane hranice s Kolumbiou. Vedú partizánsku vojnu proti Bogote už takmer päťdesiat rokov a v marci 2008 vyprovokovali svojimi akciami ozbrojený incident medzi Kolumbiou a Ekvádorom. Ekvádor ich pôsobenie na svojom území toleruje a Venezuela ich priamo podporuje – materiálne i personálne. Situácia je napätá aj na kolumbijsko-venezuelskej hranici. Doma Rafael Correa likviduje postupne všetky demokratické mechanizmy obmedzujúce vládnú moc a chrániace súkromný majetok občanov.

Chávezov rukopis bol zjavný aj na udalostiach, ktoré vyústili k vynútenému odchodu honduraského prezidenta Manuela Zelayu z krajiny v júni 2009. Tieto udalosti boli v zahraničí mylne interpretované ako „ďalší nechutný latinskoamerický puč“. Počas svojho triapolročného pôsobenia však Zelaya zavliekol Honduras do spomínaného paktu ALBA, zaviedol dotácie pre farmárov a mnohé iné populistické opatrenia, ako napríklad elektrickú energiu pre najchudo-

bnejších zadarmo. Jeho vládu charakterizovalo plytvanie, finančné škandály, zneužívanie verejných zdrojov na vlastnú kampaň za ústavné referendum a rozpočtové provizórium na konci roka 2008. Ústavné referendum o právomociach prezidenta iniciované samotným prezidentom vyhlásil súd za nezákonné. Potom, ako Zelaya nariadil armáde zabezpečiť vykonanie ústavného referenda, ktoré mu malo umožniť meniť počet a dĺžku funkčných období prezidenta a poslancov, bol zosadený z funkcie. Namiesto neho nastúpil predseda parlamentu Roberto Micheletti a po riadnych voľbách v januári 2010 Porfirio Lobo. Kým prvého z nich neuznala za legitímneho prezidenta žiadna vláda na svete, druhého už uznala takmer stovka krajín. Je zrejmé, že Zelayov plán znamenal priamu hrozbu pre honduraský politický systém. Roberto Micheletti tvrdí, že bolo nutné konať aj napriek riziku, že svet to nepochopí, lebo „sme sa dostávali do područia komunizmu 21. storočia“.

Neistá budúcnosť

V týchto dňoch sa chlieb láme v Peru. Po pätnástich rokoch otvárania sa krajiny zahraničným investíciám a podpory slobodného obchodu je jej ekonomika v nebývalo dobrej kondícii. V tomto období peruánsku ekonomickú politiku charakterizovala kontinuita, zahraničnú politiku zasa rozumná umiernenosť. Občianska spoločnosť a politické povedomie všeobecne sa zmenili na nepoznanie a krajina sa modernizuje. Jej politická scéna je stabilná a možno povedať, že Peru je „premiantom“ Latinskej Ameriky. Do druhého kola prezidentských volieb, ktoré prebehne 5. júna 2011, sa dostali dvaja kandidáti: Ollanta Humala a Keiko Fujimori. Prieskumy ukazujú, že šance oboch sú vyrovnané. Prvý je ľavičiar sky nacionalista, ktorý sa od Cháveza verejne dištančuje a tvrdí, že ak vyhrá, nebude sa snažiť znárodňovať, ale „iba“ zvyšovať dane, aby mohol posilniť „sociálny“ štát. Napriek tomu je zjavné, že jeho deštruktívna a mimoriadne agresívna predvolebná kampaň nesie všetky znaky venezuelského know-how, čo robí jeho vyhlásenia nedôveryhodnými. Druhá, Keiko Fujimori, je dcéra exprezidenta Alberta Fujimoriho, odsúdeného za korupciu a porušovanie ľudských práv. Popiera, že by v prípade zvolenia amnestovala svojho otca, ako to tvrdia jej odporcovia. Éra hospodárskej stability a rastu v Peru sa však začala, napriek rozsudku, práve za Alberta Fujimoriho. Keiko Fujimori je vzdelaná mladá žena, ktorá môže zabrániť tomu, aby Peru neupadlo do populistického marazmu inflácie, nestability a frustrácie z nenaplnených ľavičiar sky ch sľubov.

Výsledkom volieb v Peru a Nikarague má zásadný význam pre budúcnosť celého kontinentu. Ony sú testom tak pre Huga Cháveza, ako aj pre jeho odporcov. Testom, ktorý ukáže skutočný vplyv Huga Cháveza na ďalšie dianie v Latinskej Amerike.

Autor je spolupracovník KI.

EUROVAL NEHCEME, EUROFONDY SI NEDÁME!

Dušan Sloboda

Na začiatku súčasných problémov s márnratným a po cudzie uši zadĺženým Gréckom bol podvod. Grécko sa v roku 2001 stalo súčasťou eurozóny a prijalo spoločnú menu euro aj vďaka podsúvaniu klamlivých štatistických údajov, ktoré vykazovali nižšiu sekeru vo verejných financiách ako bola v skutočnosti. Novodobí antickí bájkari z vtedajšej tamojšej socialistickej vlády nezahŕňali do deficitu napríklad výdavky na obranu či transfery štátnym firmám a tzv. Maastrichtské kritériá plnili len na papieri. Fuj, hanba im, žiadalo by sa povedať, keby... Keby aktuálny prieskum agentúry GfK Slovakia nepoukázal na necnostnú realitu aj v našej krajinke. Až 96 percent Slovákov si totiž myslí, že ak na to máme príležitosť, tak určite alebo pravdepodobne podvádzame. Z prieskumu tiež vyplýva, že až 85 percent ľudí sa vo svojom okolí stretlo aspoň s jedným podvodom. Javí sa to ako ďalší signál, že aj my sa ľahko môžeme ocitnúť na gréckej ceste, nemyslíte?

Nielen samotná tučná grécka svadba s eurozónou bola podvodom. Podvodom je i samotné euro, ktoré stojí a padá na nafukujúcich sa bublinách v bankách, ničím nekrytých inflačných peniazoch, čiernom pasažierstve a transfere dlhov jednotlivých členov eurozóny – tej vstupnej sály do krásneho nového sveta európskeho superštátu. A nezabúdajme, že manipulačne a podvodne bol v prospech „jachtárov“ určený i konverzný kurz našej koruny. A ako inak – než podvodom na občanoch – sa dá nazvať to, že o rizikách eurozóny u nás okrem úzkej časti konzervatívneho pravého spektra pred prijatím eura takmer nik ani nehlesol. Kdeže bolo vtedy dnešné okázalé ukazovanie prstom na problémové „prasiatka“ periférie Európy? Povyšovať sa nad Gréckom, Írskom a Portugalskom či hroziacim Španielskom je „in“ až dnes.

V časech, keď treba splácať dlhy po Robertovej zbojníckej družine, a takzvaná pravica znovu a znovu hrozí zvyšovaním nejakých tých daní, sa občania isto dobre počúva, že rozhadzovačným Grékom sme nepožičali a nepožičiame. Pri upratovaní po prasknutej bubline v írskych bankách síce zárukami vypomôžeme a Portugalcom sa za tie ich trináste a štrnásť platy z prvého eurovalu tiež zaručíme, ale do trvalého eurovalu my už hlavu a nase prázdne vrecká veru dať nechceme! Dobré to znie, keď predseda klubu našich slobodných a solidárnych poslancov vraví, že oni nikdy nepripustia, aby sa slovenský podnikateľ skladal na záchranu ziskov nemeckých podnikateľov, ktorí si nakúpili dlhopisy Grécka, Írska a Portugalska, a aby slovenský zamestnanec prispieval peniazmi na záchranu pracovných miest v nemeckom bankovníctve, ani aby slovenský dôchodca prispieval na dôchodky v Portugalsku.

Dobré to znie, len čo je pravda! Lenže pravda je aj to, že najmä nemeckí podnikatelia a občania sú roky rokúce nútení „solidárne“ prispievať zo svojich daní i na tie miliardy eur, ktoré sa u nás a v ďalších krajinách veselo rozkrádajú cez rôzne eurofondy. Trvalý euroval treba slobodne a zodpovedne odmietnuť. No tí, čo tak ucinia z dobrých dôvodov, uvedomujúc si, že každá solidarita musí mať rozumný základ a jasné hranice, by nemali zabúdať i na to, že je neuveriteľne pokrytecké odmietnuť euroval a zároveň natrčať dlane a pýtať ďalšie a ďalšie eurofondy. Na Slovensku je to totiž presne tak. Euroval nechceme, eurofondy si nedáme!

Autor je analytik KI.

UDIALO SA:

1) Dňa 7. apríla 2011 KI v Ružomberku organizoval štvrtý ročník konferencie **Odpady a samospráva 2011**. Konferencia bola určená pre predstaviteľov miest a obcí, manažérov v oblasti odpadového hospodárstva a autority pôsobiace vo výkone odpadovej politiky v SR a odbornú obec.

2) Dňa 13. apríla 2011 sa v Aule Ekonomickej univerzity v Bratislave konala konferencia **Budúcnosť eurozóny**. Jedným z vystupujúcich bol i riaditeľ KI **Peter Gonda**. Viac na webstránke KI v sekcii KI INFORMUJE.

3) Dňa 15. apríla 2011 bolo v rámci projektu **Hodnotenie samosprávnych opatrení**, ktorý realizuje Centrum pre hospodársky rozvoj, zverejnené hodnotenie za obdobie január – marec 2011. Jedným z hodnotiteľov je i analytik KI **Dušan Sloboda**. Viac na webstránke KI v sekcii KI INFORMUJE.

4) Dňa 20. apríla 2011 KI v spolupráci s týždenníkom .týždeň v Bratislave organizovali konzervatívny klub na tému **Ako reformovať dane a odvody?** Našimi hosťami boli **Ivan Mikloš**, **Ondrej Dostál**, **Jozef Špirko** a **Peter Gonda**. Moderoval redaktor týždenníka .týždeň **Lukáš Krivošík**. Viac, vrátane

videozáznamu, na webstránke KI v sekcii KONZERVATÍVNE KLUBY.

5) Dňa 26. apríla 2011 KI v partnerstve s Vysokou školou manažmentu a s finančnou podporou Nadácie Tatra banky organizoval ďalší zo seminárov štvrtého ročníka cyklu **Akadémia klasickej ekonómie**. Viac sa dozviete na ake.institute.sk.

6) V apríli 2011 sa z okruhu ľudí KI v médiách nielen k aktuálnym témam vyjadrovali: **Peter Gonda**, **Radovan Kazda** a **Dušan Sloboda**. Viac nájdete na www.konzervativizmus.sk v sekcii ČLÁNKY, ROZHOVORY, KI KOMENTUJE, AUDIO/VIDEO KI a BLOGY.

KONZERVATÍVNY
INŠTITÚT
M. R. ŠTEFÁNKA
M. R. ŠTEFÁNIK
CONSERVATIVE
INSTITUTE

PODPORTE NÁS:

Konzervatívny inštitút M. R. Štefánika nevydáva len Konzervatívne listy. Organizujeme ročne mnoho konferencií, diskusií, konzervatívnych klubov a prednášok. Každoročne udeľujeme najprestížnejšie literárne ocenenie na Slovensku – Cenu Dominika Tatarku. Publikujeme desiatky analytických výstupov vo forme štúdií, odborných príspevkov a prednášok, článkov a mediálnych vystúpení. Všetky naše výstupy, vrátane audio či videozáznamov z akcií KI, nájdete na pravidelne aktualizovanej webstránke KI na adrese www.konzervativizmus.sk.

Podporte nás prostredníctvom online prevodu cez Váš internet banking. Viac informácií o možnostiach podpory nájdete na webstránke KI v sekcii PODPORTE NÁS.

Ďakujeme!